

Recensie: Jesus Christ Superstar ★★★★★*****

Barbican Centre Londen
maandag 19 augustus 2019

foto © Johan Persson

Recensie:

Het lijkt wel de revival van de op de Bijbel gebaseerde musicals in Londen deze zomer. Want zowel Joseph and the technicolor dreamcoat (in The London Palladium) als Jesus Christ Superstar (in the Barbican Theatre) staan opnieuw in de Britse hoofdstad met een nieuwe productie. Beide musicals behoren ook tot het vroege werk van Andrew Lloyd Webber (muziek) en Tim Rice (songteksten). 17 was Webber toen ie 'The Likes of Us' schreef maar het zou tot 2005 duren eer die productie werd opgevoerd. Joseph and the technicolor dreamcoat is dus de eerste musical van Webber die ooit publiek werd opgevoerd, 20 was ie toen en 22 bij de rockopera Jesus Christ Superstar.

Die laatste musical " die 54 jaar oud is - gaat over de laatste dagen van Jezus en wordt verteld vanuit het standpunt van Judas die de Romeinen zal informeren dat Jezus op donderdag op de Olijfberg zal zijn. Hij zal hem verraden via de Judaskus op de wang in ruil voor dertig zilverstukken. Woekerleningen, prostituees die hun diensten aanbieden, wapen- en drugsverkopers, Jezus jaagt ze allemaal uit de tempel in Jeruzalem dat een toevluchtsoord van zonde en losbandigheid ondertussen geworden is. Jezus geneest enkele lepralijders. Maria Magdalena uit haar liefde voor hem in het bloedmoosie 'I don't know how to love him'.

In het tweede bedrijf zien we het laatste avondmaal, in deze productie te zien als een tableau vivant die volledig en getrouw verwijst naar het beroemde schilderij van Leonardo da Vinci. 'For all you care, this wine could be my blood. For all you care, this bread could be my body.' zingt een fenomenaal sterke Robert Tripolino in 'The Last supper', een verwijzing naar het bloed (wijn) en lichaam (brood) van Christus: een gebruik dat nog steeds in de eucharistieviering bij de Christenen gehanteerd wordt. Jezus' voorspelling dat Petrus hem drie keer zal verloochenen zal uitkomen wanneer die laatste zijn hachje probeert te redden. 'I had to do it don't you see? Or else they'd go for me.' verklaart ie zijn gedrag achteraf aan Maria Magdalena in de song Peter's Denial. Zij zal zich op het einde van die song afvragen hoe Jezus in staat was dit te voorspellen. Ook zijn voorspelling dat ie door een van zijn twaalf apostelen zal verraden worden, komt uit. Judas pleegt zelfmoord na zijn verraad. Jezus wordt gemarteld wanneer hij 39 keer tot bloedens toe geslagen wordt. Uiteindelijk wordt hij gekruisigd en sterft hij een langzame en pijnlijke dood.

Wat deze productie, die twee jaar geleden te zien was tijdens Regent's Park Open Air Theatre en daar onder andere terecht een Olivier Award voor Best Musical Revival in de wacht sleepte, uitmuntend maakt, is dat de productie een erg goede mix weet te brengen tussen concert, theater, dans, spektakel en intieme momenten. Wat namelijk speciaal is aan Jesus Christ Superstar is dat het oorspronkelijk bedoeld was als een podiumvoorstelling in de jaren '70 maar uiteindelijk als een dubbelalbum uitkwam met Murray Head als Judas, Ian Gillian van Deep Purple als Jezus, Mike d'Abo van Manfred Mann zong 'King Herod's Song' en Lloyd Webber ontdekte Yvonne Elliman voor de rol van Maria Magdalena toen ie haar 'Blowing in the wind' hoorde zingen voor vijf pond en een paar drankjes in een club. Zij zou ook in 1971 de rol zingen op Broadway. Dat er namelijk uiteindelijk toch een podiumproductie kwam, komt omdat er ondertussen her en der verschillende opvoeringen werden gehouden omdat het conceptalbum " The Who had eerder gescoord met de rockmusical Tommy dus het succes lag enigszins voor de hand " een groot succes bleek. Door

een eigen productie op poten te zetten en andere niet langer de toelating te geven het materiaal te gebruiken, werd deze een groot succes. De oorspronkelijke productie uit 1971 verzoop echter in bombast. Regisseur Timothy Sheader is gelukkig niet in die val getrapt tijdens zijn productie.

Zijn Jesus Christ Superstar is ronduit prachtig, knap gedoseerd én erg actueel. Zo zet ie de cast en het ensemble in truien met een kap waardoor ie meteen de urban-kaart trekt en de voorstelling in de 21ste eeuw loodst. In de choreografieën zien we Drew Mconie voor golfbewegingen gaan, maar vooral ook het volk als hypocriet voorstellen. De linkerhand zien we het ensemble voor het linkeroog houden, de rechterhand doet een stopteken. Het is die gespletenheid, de massa die niet ingrijpt door niet te weten wat het wil (oogje dichtknijpen vs. dit een halt willen toeroepen) dat erg sterk is. Verder zien we hen twee cirkels vormen rond Jezus bij de start van de voorstelling wanneer ie verafgood wordt, wat later in de Palmzondagscène herhaald wordt. Tijdens 'Hosanna' zien we ze dan weer hand in hand een slang vormen en verwijzen naar de jaren '60, de hippieperiode, of de kindertijd als je wil.

Ook het dubbelzinnige zien we in de gouden glitters. Die worden voor het eerst getoond wanneer Maria Magdalena en de vrouwen Jezus van drank (uitgieten glitters in een gouden beker) voorzien en hem laten rusten terwijl ze 'Everything's alright' zingen en hem op zijn gemak stellen. Daarna zien we de glitters terugkomen in de Tempel in Jeruzalem waar Jezus iedereen wegjaagt. De gouden glitters verwijzen daar naar seks (golden shower), naar losbandigheid ook, terwijl de kruisen voorzien worden van witte neonbelichting en we zien een kruis ondersteboven gezet als paal om mee te paaldansen. Tenslotte wordt er ook op het bebloede lichaam van Jezus 39 keer glitters gesmeten terwijl we Tripolini stelselmatig zien neerzijgen. Wat een geweldig straffe prestatie zet die man neer zowel vocaal als qua inleving en spel!

Contrast met het goud, is het zilver, de 30 zilverstukken waar Judas (Ricardo Afonso die onder andere in Queens We Will Rock You te zien was in the Dominion Theatre) uiteindelijk voor kiest en zijn handen in onderdompelt die vanaf dan zilverkleurig zijn. Verwijzend naar het rockgebeuren zien we overigens de gouden glitters uit een flight case getoverd worden, doet er een flight case als een trapje dienst, en wordt het kruis waaraan Jezus gekruisigd wordt opgesteld met als basis een statief en poot waar een luidspreker op kan staan. Erg sterk is ook de regiekeuze om Judas' zelfmoord voor te stellen. Afonso gooit links op de twee verdiepingen hoge bouwwerf zijn microfoon met rode draad. Daarop wordt een spot gericht zodat de zwarte micro links en rechts blijft bengelen tot het licht uitgaat. Zijn psyche zien we gedurende de voorstelling vertroebelen wat leidt tot een reprise van 'I don't know how to love him' waarin ie erg radeloos klinkt. Judas' aanwezigheid als dode wanneer Jezus gekruisigd wordt, is dan weer te zien in die rode draad met micro waaraan de handen van Tripolino gebonden worden.

Jesus Christ Superstar houdt er in the Barbican Theatre een stevig tempo op na. De rockopera is dan ook doorgecomponeed wat de spanningsboog niet alleen ten goede komt, ook de eclectische score van Lloyd Webber zorgt daarvoor. Deed opener 'Heaven on their minds' ons al kippenvol en tranen in de ogen bezorgen dan is het vooral Sallay Garnett die ons ontzettend weet te ontroeren in een erg doorleefd, met het juiste gevoel gebracht 'I don't know how to love him' net voor de pauze. Enkel begeleid door akoestische gitaar en synths brengt ze met haar heerlijk warme stemtimbre deze song die geleidelijk aan een powerballad wordt. Andere hoogtepunten zijn 'Simon Zealotes/Poor Jerusalem' door Tim Newman als Simon - Â Tim heeft onder andere al in Mamma Mia!, Footloose, en Grease gestaan -, 'Gethsemane' waarin Tripolino als Jezus zingt: 'Take me now before I change my mind' en een heerlijk cabaretesk 'King Herod's Song' met Samuel Buttery die als

queer koning Herodes met een gigantische gouden sleep de kruisvormige catwalk die ook als tafel tijdens het laatste avondmaal dienst doet in de da Vinci-scène op mag.

Jesus Christ Superstar is kortom bijna 50 jaar later nog steeds brandend actueel. Kijk maar in welke tijden we leven waar mensen tegen elkaar opgezet worden, een maatschappij waar een enorme polarisering vast te stellen valt en vaak ook fake news, valse, niet gecheckte zaken de bovenhand steeds meer dreigen te halen boven de pure feiten. De risico's van een massa die zich blindelings en kritiekloos laat meeslepen in de duistere agenda van diens populistische leiders, aan welke kant van het politieke spectrum dat ook mag zijn, is al een tijd terug van weggeweest en nooit zo zichtbaar geweest onder andere op social media.

< Bert Hertogs > Â Â Â Â Â Â

Jesus Christ Superstar speelt nog t.e.m. 24 augustus 2019 in the Barbican Theatre in Londen

Deze recensie werd mede mogelijk dankzij Eurostar.

Wist je dat? ... je met Eurostar van Brussel naar Londen reist op amper 2 uur
... dat al kan vanaf 39 euro voor een enkele reis, als je een retourtje boekt.
... er tot 10 treinen per dag rijden tussen Brussel en Londen (in beide richtingen).
... Eurostar sinds 1994 al meer dan 180 miljoen reizigers vervoerd heeft.
... boeken kan vanaf 6 maanden voor einddatum van je reis.
... je met je Eurostarticket 2 museumtickets voor de prijs van 1 kan ontvangen in enkele musea tot 5 dagen na je vertrekdatum.
... de negen grootste musea in Londen (Tate Modern, Tate Britain, The National Gallery, National Portrait Gallery, The British Museum, Victoria and Albert Museum, The British Library, Science Museum en Royal Academy of Arts) daaraan meedoen.
Meer weten over Eurostar en het voordeelprogramma 2 for 1? Bezoek de site op eurostar.be